

Kniha Daniel — sto dvacátý pátý

Odhalení prorockého významu: Výklad Daniel 11,40 a jeho důsledky pro současné křesťanství

Jeff Pippenger

2024-03-09

Čtyřicátý verš Daniela jedenácté kapitoly začíná v době konce, avšak tento verš označuje dvě doby konce, a tím studentovi proroctví umožňuje uvést první dobu konce do souladu s druhou dobou konce. Když je toto použití učiněno, linie milleritské historie, která začala v roce 1798, probíhá souběžně s historií Spojených států v roce 1989. Tyto dvě linie označují linii pravého protestantského rohu a linii republikánského rohu zemské šelmy ze třinácté kapitoly Zjevení. Obě linie začínají v době konce v roce 1798 a doba konce v roce 1989 ji jednoduše doplňuje a poskytuje druhé svědectví o meznících pravdy, které jsou v tomto verši odpečetěny.

Hnutí třetího anděla přišlo 22. října 1844, avšak bylo odloženo skrze sedmiletou vzpouru let 1856 až 1863. Příchod třetího anděla se opakoval 11. září 2001. Rok 1863 byl předobrazem prvním utábořením starověkého Izraele v Kádeši a vzpourou deseti vyzvědačů a 11. září 2001 bylo předobrazem posledním utábořením starověkého Izraele v Kádeši a vzpourou Mojžíše. Vzpoura roku 1863 představovala první vzpouru v Kádeši, která přinesla soud smrti na poušti. Vzpoura z 11. září 2001 představovala poslední vzpouru v Kádeši, která přinesla smrt vedení laodicejského adventismu.

Sestoupení anděla 11. srpna 1840, které uvedlo v pohyb hnutí let 1840 až 1844 a jež sestra Whiteová označila za slavné zjevení Boží moci, předobrazovalo 11. září 2001 a označovalo slavné zjevení Boží moci.

„Anděl, který se připojuje k hlásání poselství třetího anděla, má ozářit celou zemi svou slávou. Je zde předpověděno dílo celosvětového rozsahu a neobyčejné moci. Adventní hnutí let 1840–44 bylo slavnou manifestací Boží moci; poselství prvního anděla bylo doneseno ke každé misijní stanici na světě a v některých zemích se projevil největší náboženský zájem, jaký byl v kterékoli zemi zaznamenán od reformace šestnáctého století; to vše však má být překonáno mocným hnutím pod posledním varováním třetího anděla.“ Velký spor, 611.

První příchod třetího anděla dne 22. října 1844 (první Kádeš) měl dokončit dílo, avšak Boží lid se rozhodl zvolit si nového vůdce a vrátit se do Egypta. Do roku 1863 „znovu vystavěli Jericho“ namísto toho, aby se podíleli na Božím díle stržení hradeb Jericha. Proto na ně dopadlo prokletí v podobě smrti na poušti.

A Jozue je v onen čas zavázal přísahou se slovy: Proklet buď před Hospodinem muž, který povstane a vystaví toto město Jericho; na svém prvorozeném položí jeho základ a na svém nejmladším synu vztyčí jeho brány. Jozue 6,26.

Tak jako starověký Izrael při prvním Kádeši, jenž odmítl poselství Jozua a Káleba, i vzpoura moderního Izraele při prvním Kádeši (1863) na ně přivolala Jozuovo prokletí. Když se třetí anděl

vrátil 11. září 2001 (poslední Kádeš), započalo závěrečné dílo, které předchází tomu, než Bůh strhne Jericho a jeho hradby.

22. říjen 1844 označuje příchod třetího anděla, a tím označuje i příchod brzy nastávající neděle v posledních dnech. Rok 1863 označuje konec doby zkoušky třetího anděla, která započala 22. října 1844. Rok 1863 je proto symbolem brzy nastávajícího nedělního zákona, neboť Ježíš vždy představuje konec počátkem. V roce 1863 byl národ rozdělen do dvou tříd, a právě tak se při nedělním zákoně projeví dvě třídy.

Období zkoušky třetího anděla v milleritských dějinách začalo roku 1844 a skončilo roku 1863 a počátek i konec, oba, byly vyznačeny zákonem o neděli posledních dnů. V dějinách mezi počátkem (1844) a koncem (1863) se nachází vzpoura milleritského hnutí (1856). Období tedy nese pečeť „Pravdy“. Návrat do Kádeše podruhé dne 11. září 2001 označuje počátek procesu zkoušky třetího anděla, který se uzavírá při brzy přicházejícím zákonu o neděli, jak je předobrazem rokem 1863.

Od onoho nedělního zákona až do uzavření lidské doby milosti bude Jericho a jeho hradby strženo v souladu s výkonným soudem nad nevěstkou Babylónskou, který je v oné historii znázorněn. Čtyřicátý verš začíná v roce 1798 a uzavírá se při brzy přicházejícím nedělním zákoně ve verši čtyřicátém prvním. Čas konce v roce 1798 představuje vnitřní linii Boží církve, počínaje milerity hnutí prvního anděla až k hnutí třetího anděla a ke stu čtyřiceti čtyřem tisícům. To vše v jediném verši.

Válka mezi králem severu, která započala vzestupem krále jihu roku 1798, byla dovedena k závěru v roce 1989, kdy byl král jihu poražen spojenectvím mezi pátým a šestým královstvím biblického proroctví. Válku krále severu a krále jihu, která začala roku 1798, rozpoznali millerité jako boj proti Římu, který chápali jednoduše jako dvě pustošící mocnosti pohanství a papežství. Když tato válka skončila v roce 1989, byly do ní zahrnuty všechny tři pustošící mocnosti, a to znamenalo počátek prorockého znázornění těchto tří mocností, jak vedou svět k Armagedonu, jenž je zeměpisně znázorněn ve čtyřicátém pátém verši jedenácté kapitoly Danielovy knihy.

Verše čtyřicet až čtyřicet pět určují prorocké působení tří mocností, které přivádějí papeže k jeho konci mezi moři a při přeslavné svaté hoře. Je-li správně chápána, prorocká historie znázorněná ve verši čtyřicet jedna zahrnuje verše čtyřicet jedna až čtyřicet čtyři.

Proto počínaje dobou konce v roce 1989, s druhým svědectvím roku 1798, je určen počátek i závěr války mezi králem jihu a králem severu; verše čtyřicet jedna až čtyřicet čtyři označují trojí sjednocení papežství, jehož smrtelná rána je uzdravena, a verš čtyřicet pět je místem, kde přichází ke svému konci. Tyto verše, jsou-li chápány z této perspektivy, předkládají dějiny, které jsou vnější vůči Boží církvi, jak je to rovněž znázorněno vztahem mezi sedmi pečeti a sedmi církvemi v knize Zjevení.

Linie prorockých dějin představovaná rokem 1798 představuje především vyšetřující soud a linii, která začíná ve stejném bodě roku 1989, představuje především výkon soudu. Rok 1798 klade především důraz na dílo posla, který připravuje cestu Poslu smlouvy, a rok 1989 klade především

důraz na dílo Eliášova posla.

Počínaje rokem 1798, kdy byla kniha Daniel zpečetění zbavena, máme nárůst poznání prorockých dějin, v nichž Kristus vede svůj lid do smluvního vztahu, který uskutečňuje trvalé spojení božství s lidstvem. Tato smlouva posledního dne je v Písmu opakovaně označena.

Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy uzavřu s domem Izraele a s domem Judovým novou smlouvu; ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; mou smlouvu porušili, ačkoli jsem jim byl manželem, praví Hospodin. Ale toto bude smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po těch dnech, praví Hospodin: Svůj zákon vložím do jejich nitra a vpíši jej do jejich srdce; a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A nebude již učit nikdo svého bližního ani nikdo svého bratra se slovy: „Poznej Hospodina,“ neboť mne budou znát všichni, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, praví Hospodin; neboť odpustím jejich nepravost a na jejich hříchy již nevzpomenu. Jeremiáš 31,31–34.

Všichni proroci označují poslední dny a výraz „poslední dny“ v proroctví představuje časové období soudu. První anděl přišel roku 1798, v čase konce, aby oznámil zahájení soudu v roce 1844, což je také příchod posledních dnů. Poslední dny jsou ony Jeremiášovy „dny“, které přijdou, kdy Bůh „odpustí“ „nepravost“ a na hříchy svého lidu „již nevzpomene“. Toto dílo vykonává Kristus jako velekněz v antitypickém dni smíření během „posledních dnů“.

Kdyby milleritští adventisté vírou dále kráčeli v postupujícím světle třetího anděla, které přišlo 22. října 1844, již by byli ve svém věčném domově s Ježíšem. To má Jeremjáš na mysli, když říká: „po těch dnech“. „Ty dny“ jsou prorocká období, která vedla k roku 1844 a v něm se završila. Jsou to „dny“, na něž odkazuje dvanáctá kapitola knihy Daniel.

Ty však jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu při skonání dnů. Daniel 12,13.

Na „konci dnů“, anebo jak praví Jeremjáš, „po těch dnech“, Kristus zamýšlel vložit svůj zákon do nitra svého lidu a vepsat svůj zákon do srdcí. Nitrem se rozumí nižší přirozenost, anebo jak ji nazývá Pavel, tělo, a srdcem přirozenost vyšší. Smlouva zaslibuje dát svému lidu při obrácení novou mysl a při Druhém příchodu nové tělo. Člověk padl v Adamovi, který byl stvořen k obrazu Božímu a který byl stvořen s vyšší přirozeností i s nižší přirozeností. Kristova smlouva má za cíl vykoupit lidstvo s jeho dvojí přirozeností z kletby hříchu.

„V posledních dnech dějin této země má být obnovena Boží smlouva s jeho lidem, který zachovává jeho přikázání. V ten den pro ně uzavřu smlouvu s polní zvěří, s nebeským ptactvem i s plazy země; zlomím luk, meč i válku v celé zemi a dám jim uléhat v bezpečí. Zasnoubím si tě se sebou navěky; ano, zasnoubím si tě se sebou ve spravedlnosti a v právu, v milosrdenství a slitování. Zasnoubím si tě se sebou ve věrnosti, a poznáš Hospodina.“

„A stane se v onen den, vyslyším, praví Hospodin, vyslyším nebesa a ona vyslyší zemi; a země vyslyší obilí a mošt i olej; a ony vyslyší Jizreel. A zasejí si ji v zemi; a smiluji se nad tou, která nedošla milosrdenství; a řeknu těm, kteří nebyli mým lidem: Ty jsi můj lid; a oni řeknou:

Ty jsi můj Bůh.‘ Ozeáš 2,14–23.“

„V onen den ... ostatky Izraele a ti, kteří unikli z domu Jákobova, ... budou se v pravdě opírat o Hospodina, Svatého Izraelova.‘ Izajáš 10,20. Z „každého národa a pokolení i jazyka a lidu“ budou takoví, kteří radostně odpovědí na poselství: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu.“ Odvrátí se od každé modly, která je poutá k této zemi, a budou se „klánět tomu, který učinil nebe i zemi i moře i prameny vod“. Osvobodí se od každého zapletení a budou stát před světem jako pomníky Božího milosrdenství. Poslušní každého božského požadavku budou anděly i lidmi rozpoznáni jako ti, kdo „zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu“. Zjevení 14,6–7.12.“

„Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy orač dostihne žence a ten, kdo šlape hrozny, toho, kdo rozsévá símě; a hory budou kanout sladkým vínem a všechny pahorky se rozplynou. A přivedu zpět zajetí svého lidu Izraele, i vystavějí zpusťovaná města a budou v nich bydlet; vysadí vinice a budou pít jejich víno; zřídí také zahrady a budou jíst jejich ovoce. A zasadím je v jejich zemi a již nikdy nebudou vykořeneční ze své země, kterou jsem jim dal, praví Hospodin, tvůj Bůh. Ámos 9,13–15.“ Review and Herald, 26. února 1914.

Když Jeremjáš říká „po těch dnech“, „dny“, které předcházely dílu představovanému Kristovým náhlým příchodem do Jeho chrámu, aby jej očistil, byly prorocké časové úseky, které skončily v letech 1798 a 1844. Konec těchto prorockých dnů (období) vymezil čtyřicet šest let, během nichž Kristus vystavěl milleritský chrám, a když 22. října 1844 náhle přišel, naplňoval třetí kapitulu Malachiáše, kterou rovněž naplnil, když očistil chrám na počátku i na konci své služby.

„Když Ježíš vyčistil chrám od kupujících a prodávajících tohoto světa, oznámil své poslání očistit srdce od poskvrny hříchu — od pozemských tužeb, sobeckých žádostí a zlých návyků, které kazí duši. Citován Malachiáš 3,1–3.“ Touha věků, 161.

A „po oněch dnech“ Kristus zamýšlel očistit chrám, který vystavěl a který představoval Jeho dílo očišťování srdcí Jeho lidu od poskvrny hříchu, anebo, jak praví Jeremjáš, vepsání Jeho zákona do srdcí a do nitra.

Neboť káraje je, praví: Hle, přicházejí dny, praví Pán, kdy uzavřu s domem Izraele a s domem Judovým novou smlouvu; ne podle smlouvy, kterou jsem učinil s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; neboť oni nezůstali v mé smlouvě, a já jsem se o ně nestaral, praví Pán. Neboť toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po těch dnech, praví Pán: své zákony vložím do jejich mysli a vepíši je do jejich srdcí; a budu jim Bohem a oni mi budou lidem. Židům 8,8–10.

Slova „v oněch dnech“ byla Danielovým „koncem dnů“, který skončil v letech 1798 a 1844. Linie protestantského rohu, jež začíná v roce 1798 ve čtyřicátém verši jedenácté kapitoly Danielovy knihy, zdůrazňuje smluvní vztah, který je ustanoven se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Hebrejské slovo „los“ označuje malý kámen, který se používal k určení lidského údělu. Danielovi bylo řečeno, aby odešel a odpočinul (ve smrti) až do „konce dnů“, kdy v roce 1844 začne soud a jeho úděl bude určen.

Ale ty jdi svou cestou až do konce; neboť odpočineš a povstaneš ke svému údělu na konci dnů.
Daniel 12,13.

„Dny“ „konce dnů“ představují časová proroctví, která skončila v roce 1844, neboť poté už prorocký čas neměl dále trvat. Dva tisíce tři sta let, což bylo vidění mar'eh, znamenající tehdejší náhlé zjevení Krista v Jeho svatyni, tehdy skončilo, a také skončilo dva tisíce pět set dvacet let posledního rozhořčení, právě tak jako dny prvního rozhořčení skončily v čase konce roku 1798. „Po těch dnech“, jak o tom mluvil Jeremjáš, bylo poté předmětem Pavlova výkladu. Pavel se k Jeremjášovu „po těch dnech“ odvolává dvakrát, neboť Pavel se nezabývá pouze smlouvou, která měla být ustanovena „po těch dnech“, nýbrž ještě důležitěji označuje dílo Krista jako Velekněze.

Neboť jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, kteří jsou posvěcováni. A dosvědčuje nám to i Duch svatý; neboť poté, co předtím řekl: Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán: Svá zákony vložím do jejich srdcí a vepíši je do jejich myslí; a na jejich hříchy a nepravosti již nikdy nevzpomenu. Kde je však odpuštění těchto věcí, tam již není obětí za hříchy. Majíce tedy, bratří, smělou důvěru vejít do nejsvětější svatyně skrze krev Ježíšovu, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest své tělo, a majíce velekněze nad domem Božím. Židům 10,14–21.

Dvě stě dvacet let, která spojují proroctví zjevení marah o Kristově zjevení s proroctvím o délce dva tisíce pět set dvacet let ze zjevení chazon o prorockých dějinách, spojují či propojují počátek těchto dvou prorockých období symbolickým poutem, které představuje spojení lidství s božstvím; to je dílo, které Kristus vykonává v očišťování probíhajícím během hnutí třetího anděla a které vrcholí smlouvou, již uzavírá se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci.

Vidění chazonu, které znázorňuje pošlapání chrámu, je viděním lidstva, jež bylo pošlapáno hříchem od vzpoury Adamovy v zahradě Eden; a vidění marah, které znázorňuje Kristovo dílo obnovení a očištění chrámu, se obě naplnila 22. října 1844. Jsou zde dvě proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech Božího rozhořčení, která představují pošlapání zástupu a svatyně.

Obě tato proroctví představují pošlapání lidstva, jež má být obnoveno skrze vidění marah. Tato dvojí Boží rozhořčení proti Jeho lidu představují rozhořčení nad padlým lidstvem, které může být zachráněno a obnoveno jedině dílem Krista při znovuzbudování a očištění padlého chrámu.

Dvě rozhořčení představují vyšší přirozenost a nižší přirozenost lidstva. Při Adamově pádu převzala nižší přirozenost nadvládu nad vyšší přirozeností a Kristovým záměrem pro lidi bylo, aby vyšší přirozenost vládla nad nižší přirozeností. Při Adamově pádu vyšší přirozenost podlehla žádostem nižší přirozenosti a Boží záměr byl obrácen. To je to, co se míní biblickým „obrácením“. Být obrácen znamená, že vyšší přirozenost je navracena do svého vládnoucího postavení nad nižší přirozeností. Obrátit znamená zvrátit nebo převrátit vzhůru nohama.

Prvním rozhorlením proti severnímu království bylo rozhorlení proti nižší přirozenosti, která při pádu podrobila vyšší přirozenost. Toto rozhorlení přišlo nejprve, neboť Kristus se ujal díla vykoupení právě tam, kde poprvé začalo, a začalo žádostí nižší přirozenosti, totiž žádostí chuti. Kristus započal své dílo čtyřicetidenním postem.

„Kristus věděl, že aby mohl úspěšně pokračovat v plánu spasení, musí začít dílo vykoupení člověka právě tam, kde zkáza začala. Adam padl požitkářstvím. Aby člověku vštípil jeho povinnost poslouchat Boží zákon, zahájil Kristus své dílo vykoupení reformou tělesných návyků člověka. Úpadek ctnosti a zvrhlost lidského rodu lze přičíst především hovění zvrácené chuti k jídlu.“ Testimonies, svazek 3, 486.

Druhé rozhořčení směřovalo proti vyšší přirozenosti, představované jižním královstvím, kde se nachází Jeruzalém, město, které si Bůh vyvolil, aby tam položil své jméno. Dne 22. října 1844 je dílo, které Kristus zamýšlel vykonat, a dílo, které nyní uskutečňuje, znázorněno dvěma Ezechielovými holemi.

Když jsou Ezechielovy dvě hole navždy spojeny v jednu hůl, označuje to smlouvu, v níž Kristus navždy odstraňuje hřích ze svého lidu a vyšší i nižší přirozenost jsou navráceny do náležité hierarchické struktury a lidé jsou opět celiství. V neobráceném stavu nižší přirozenost člověka, představovaná prvním rozhořčením, vládla nad vyšší přirozeností člověka, představovanou posledním rozhořčením. Proto bylo první rozhořčení namířeno proti severnímu království, které se zeměpisně nacházelo „nad“ jižním královstvím.

Dvě stě dvacet let, které spojují dvě vidění, marah a chazon, s božstvím a lidstvím v jejich vzájemných počátcích, se obě spojují v jednu hůl, když Kristus dovršuje dílo třetího anděla se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Je to proroctví o posledním rozhořčení proti jižnímu království, které je spojeno s proroctvím o zjevení v roce 1844, neboť smlouva při obrácení poskytuje novou mysl, avšak nové tělo (severní království) je obnoveno až při druhém příchodu v okamžení, v mrknutí oka.

Čtyřicátý verš jedenácté kapitoly Daniele označuje oba časy konce a tím zdůrazňuje vnitřní i vnější linii prorockých dějin během historie šelmy ze země ze třinácté kapitoly Zjevení. Pravdy, které jsou v tomto verši odpečetěny, představují jak vnitřní, tak vnější linie pravdy, které Kristus přišel ve svém lidu označit a naplnit. Pravda, že lidství spojené s božstvím nehřeší, je představena ve světle spojeném s účinkem odpečetění poznání a představuje vnitřní pravdu Božího lidu v posledních dnech. Světlo znázorněné válkou mezi mocnostmi, jež vedou svět k Armagedonu, je vnější pravdou Božího lidu v posledních dnech.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

I stalo se ke mně znovu slovo Hospodinovo, řkoucí: Ty pak, synu člověčí, vezmi si jednu hůl a napiš na ni: Judovi a synům Izraelovým, jeho druhům. Potom vezmi jinou hůl a napiš na ni: Josefovi, hůl Efraimovu, a všemu domu Izraelovu, jeho druhům. A přilož je jednu k druhé v jednu hůl, aby se staly jednou v tvé ruce. A když k tobě promluví synové tvého lidu a řeknou: Co nám neukážeš, co tím myslíš? rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, vezmu hůl Josefovu, která jest v ruce Efraimově, a kmeny Izraelovy, jeho druhy, a přiložím je k ní, k holi Judově, a učiním je jednou holí, a budou jednou v mé ruce. A hole, na něž píšeš, budou v tvé ruce před jejich očima. A rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, vezmu syny Izraelovy zprostřed pohanů, mezi nimiž se ubírali, a shromáždím je odevšad a uvedu je do jejich země. A učiním z nich v zemi, na horách izraelských, jediný národ, a jediný král bude králem nade

všemi nimi; a nebudou již více dvěma národy ani nebudou již více rozděleni ve dvě království. Ani se již více neposkvrní svými modlami ani svými ohavnostmi ani žádným ze svých přestoupení; nýbrž vysvobodím je ze všech jejich sídel, v nichž hřešili, a očistím je. I budou mým lidem a já budu jejich Bohem. A David, můj služebník, bude nad nimi králem a všichni budou mít jednoho pastýře; budou také chodit podle mých soudů, zachovávat má ustanovení a činit je. A budou bydlet v zemi, kterou jsem dal svému služebníkovi Jákobovi, v níž bydleli vaši otcové; budou v ní bydlet oni i jejich synové i synové jejich synů navěky; a David, můj služebník, bude jejich knížetem navěky. Nadto s nimi uzavřu smlouvu pokoje; bude to s nimi smlouva věčná. A upevním je, rozmnožím je a postavím svou svatyni uprostřed nich navěky. Také můj příbytek bude nad nimi; ano, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A pohané poznají, že já Hospodin posvěcuji Izraele, až má svatyně bude uprostřed nich navěky. Ezechiel 37:15–28.